

[Peter Nielsen.]

arbejdsindsats. Gennem kildeskatsystemet ville vi også kunne ordne uretfærdighederne ved sambeskatningssystemet og, f. eks. som i Norge, kunne gøre det valgfrit for ægtefæller, om de vil sambeskattes eller ej, blot deres indtægter flyder fra forskellig kilde, uanset om de er lønmodtagere eller arbejder i de frie erhverv.

Der er i udlandet, navnlig i de nordiske lande, megen velkvalificeret dansk arbejdskraft beskæftiget. Mange af disse mennesker ville hellere gøre deres arbejdsindsats i deres eget land, men tør ikke rejse hjem af angst for at skulle under vort knudrede skattesystem igen — selv om man i de andre lande for så vidt har en lige så stor samlet skattebyrde. En sådan hjemkommen dansker skal så — som man siger — lignedes efter en tænkt fremtidig indkomst eller med andre ord beskattes 2 gange af den indtægt, han tjener det første år efter hjemkomsten. Det er ganske umuligt for en sådan hjemkommen at forstå dette, og derfor vil han ofte foretrække at blive i udlandet. Til gengæld kan en skatteyder, der flytter fra landet, undlade at blive beskattet af den indtægt, han tjente året før han rejser. Det giver selvfølgelig en stadig kontinuerlig skattesvarelse for fra- og tilflyttere, men er et ejendommeligt system og kan vel kun ændres retfærdigt, hvis vi overgår til samme skattesystem som andre lande. Det øgede samkvem over grænserne — fællesmarkedet og fælles arbejdsmarked — vil simpelt hen betyde, at vi må have samme skattesystem som andre lande. Det ville være bedst, om vi fik dette spørgsmål flyttet fra den partipolitiske agitations sfære ned på realiteterens mere faste grund, så at vi til sin tid ikke i huj og hast skal til at lave en skatte-reform.

Og hvorfor pine befolkningen med vort knudrede skattesystem længere end nødvendigt, når vi alligevel før eller senere skal have kildeskatten? Man har kun gode erfaringer i andre lande. Jeg kan ikke se, at der behøves længere tid til overvejelserne, idet systemet er afprøvet og har bestået sin prøve i alle andre lande.

Nu kan man måske spørge, hvad alt dette kommer forhøjelsen af benzin- og spiritusbeskatningen ved. Men der er jo

en dybere sammenhæng mellem alle skatte-spørgsmål. Vi fik i foråret disse øgede forbrugsmuligheder — og det gælder altså ikke alene lønmodtagerne — men vi vidste allerede dengang, at det var nødvendigt, at staten fik sin del af disse penge, og så skulle vi altså til at gribe ind nu over vareafgifterne. I modsat fald, hvis man skulle tage pengene over de direkte skatter, måtte staten vente med at få sin andel, til efter at den store forbrugsudvidelse havde fundet sted. Men det vil først ske fra sommeren 1962 til sommeren 1963, at de direkte skatter vil gøre sig gældende, altså indtil over 2 år efter, at det øgede forbrug er blevet muligt og sat i gang. På det tidspunkt ville man altså få en form for forbrugsbegrænsning gennem den øgede direkte skat. Det er jo rigtigt nok, men den er grundet i indtægtsstigninger for 2 år siden, og er forbruget så sket, har man disse mærkelige knuder på det hele alligevel. Derfor må man ind imellem af regulerende grunde have alle disse vareafgifter, som ifølge sagen natur må bære tilfældighedens præg, både hvad størrelse og hvad varearter angår.

Andre lande har det i så tilfælde meget nemmere. Man behøver overhovedet intet at foretage sig; kildeskatten ordner det hele automatisk. Der skal hverken andre skatter eller andre skattesatser til; det hele går jævnt og naturligt. Man vil måske mene, at al forbrugsstramning skal ske over direkte skatter, men det behøver ikke at være tilfældet. F. eks. har Norge nogenlunde samme fordeling som vi mellem de direkte og de indirekte skatter. Tager man den kommunale indtægtsbeskatning med, opkræves i Norge 48 pct. af de samlede skatter som personskatter. En lovgivende forsamling har under kildeskatsystemet lige så gode muligheder for at fordele beskatningen mellem direkte og indirekte skatter som under vort nuværende system, ja, næsten bedre, idet alt bliver mere overskueligt.

Man kan spørge, om det i det hele tager er nødvendigt at gå skattevejen nu. Alle er vel enige om, at det er påkrævet med en lille bremse på forbrugsudvidelsen; men kunne den enkelte borger ikke selv foretage den ved privat opsparing, uden at staten skulle være barnepige og tvinge ham til at putte pengene i sparebøssen?